

سالگرد اعلام سلطنت رضا شاه دوم

یادبودی غم انگیز

امیرفیض- حقوقدان

در ۳۸ سال گذشته افتخار داشتم که هر ساله روزهای نهم آبان را که زاد روز اعلیحضرت رضا شاه دوم و روز تاریخی اعلام سلطنت اعلیحضرت است، را با دلی شاد و پیرامید شاد باش بگویم شادباش امسال آن رونق هر سال را ندارد، فاقد آن اصالتی است که باید باشد، رنگ بوی و شوق همه ساله را ندارد، از خودم خجالت میکشم که از عنوان شادباش استفاده کنم، گویی که شاد باش هم مایل نیست که بر زبان و دل من جا بگیرد.

چه جای شادباش و داشتن دل خوش است که پادشاه ما در اسارت و گروگان خارجی است، از فعالیت سیاسی در جهت اعتقادی که بر تارک هویت ملی ما منقوش است محروم و ممنوع اند و ما یتیم و بی کس، بی سر، نزدیک به ۴۰ سال است سرگردانیم.

<عذر تقصیر زما باشد و گفتن نتوان>، سستی کردیم، اکنون هم سستیم درک این ضایعه را

نداریم. ضایعه ای که نزدیک فاجعه است، دردی است که مارابه نابودی سوق میدهد. این درد را همه ما تا مغز و استخوانمان میکشیم ولی فکر درمان نیستیم. **آه که چقدر کوشش شد و توسل شد، کس به اهمیت این ضایعه و قوف نیافت و اگر هم یافت نگران سیاست آمریکا گامی برای لااقل سبک کردن بار تحریم سیاسی اعلیحضرت برنداشت؛** این است که ما همچنان در اول این کار مانده ایم.

چه جای سربلندی است که امسال سی و هفتمین سالی است که ولیعهد ایران اتیان سوگند سلطنت فرموده اند ولی ۳۸ سال است یعنی از یکسال قبل از اتیان سوگند سلطنت، در تحریم سیاسی وزارت خارجه آمریکا قرار گرفته و همراه نهاد سلطنت به گروگان رفته اند.

ایا میدانید که این گروگان و تحریم اعلیحضرت طولانی ترین تحریم و گروگان تاریخ بشریت است آنهم از جانب کشوری که مدعی آزادی های حقوق بشری است؟

چه درد و فلاکتی از این مهمتر که ما ایرانیان درک معنا نمیکنیم و به این مهم اشتغال فکری نداریم که سرما در اسارت است و اول از همه تکلیف ما رهائی سراسر است.

در اوایل سالهای مبارزه آن زمان که پول ایران چنان بی اعتبار نشده بود در یکی از مقالات سنگر نوشته شد: <ای مردم ایران بدانید اگر قیمت نان سنگک به ۱۰۰۰ تومان برسد عده ای که دارا هستند میخرند و میخورند و کسانی که ندارند و اکثریت ملت را تشکیل میدهند از گرسنگی خواهند مرد و هرگز قیام بینوایان و گرسنگان صورت نخواهد گرفت؛ زیرا ملت ایران فرد پرست است و بدون رهبر

آشنا و سنتی قدمی برنمیدارد، برعکس آنهم همینطور است، مردم اگر رفاه داشته تحصیل مجانی داشته کار و درآمد و سفره پر نان داشته باشند که داشتند؛ ولی یک رهبر مذهبی قاطع وجدی مردم را به قیام دعوت کند مردم هرچه دارند برباد میدهند. این فرهنگ ماست.

حکیم مولوی میگوید:

اگر در جمع ما رهبر نباشد همه کارها باشد معطل

اصل لشگری گمان رهبر بود قوم بی رهبر تن بی جان بود

آهای مردم ایران، اعلیحضرت رضاشاه دوم در گروگان بیگانه است، در تحریم سیاسی وزارت خارجه بیگانه است؛ اکنون هم این کنترل بیشتر از سابق شده است، تا این وضع ادامه دارد هیچ حرکت اساسی و قیام جدی برای براندازی جمهوری اسلامی ممکن نیست.

فریاد بسی کردم و فریاد رسی نیست گویاکه در این گنبد فیروزه کسی نیست